

mában közölt
meg: Büben
lódty István,
iska és Tivi,
Tomcsányi
Mihály, Gru
Márti, Fe
Kömlös Pál,
Pista.

JA.

szrevehetted,
arra, hogy a
sson benne
épezés meg
t. — Kiss
ének ajtajá-
mögötte levő
ener Pali.
már jobbra
ett is távoz-

— Kálnoky
megtanuló
összenetet
rajta akkor
világon min-
jó az Isten
inak, hanem
rencse. Ugy
gszerkeszté-
emhez, mert
irtál le. —
ne, hogy a
nem teljes
őszönet! —
hozzám és
részvédet,
zike rokon-
vosság még
az emberen,
sem bírja
azt a régi
mber össze-
előző üzenet
ansággal
mind a két
e örvendez-
edves hír-
Vereknye?
ádi nevek,
ak. Ilyen a
r. De hely-
sier testv.
— Fuduk
önyörü pél-
alatt kelt
át meg is
smerem-é a
s volt egy
nem annak
üdvözlöm,
ásáskor job-
eked is. —
mcsiség, de
eletet fogsz
égedve. —

KIS LAP

STERKESZTI:
Förgő-
bócsi

REMUNDKATÁS:
Benedek-
Elek

LXIV. kötet
12. szám.

1903. márczius 22-én. . Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

ALUDJ ÉDES! (Lásd a 184. lapon.)

A HÁROM KENYERES-PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

Irta GAÁL MÓZES.

(Folytatás.)

— AZ IDEGEN jó akarattal bólintott s kezét nyújtotta a fiúnak.

— Mondja, ezek a testvérei? kérdé Bódira és Menyusra tekintve.

— Nem testvéreim, de olyan jók, mint ha testvéreim volnának... Ezek testi-lelki jó barátaim.

— És ez a kép... ez a szép kép...

— Ő festette! kiáltá fel diadalmasan Menyus. Tessék csak megnézni a többi rajzait... s milyen nagyszerű czégtáblát is fest!...

A finom, előkelő ur mosolygott. Tetszett neki az a nagy buzgóság, amellyel Menyus a barátját dicsérte.

Végig nézte a piruló, zavart Gáspárnak összes rajzait, festményeit. Végül kivett a tárczájából egy névjegyet s e szavakkal adta át:

— Holnap délelőtt 11 órakor legyen kérem a lakásomon. Fontos mondani valóm lesz. Meg kell köszönnöm azt, amit cselekedett.

Az előkelő ur kezét szoritott Gazsival, kezét szoritott Bódival és Menyussal is. A ház előtt állott a hintója, s ez vele elrobogott.

Ez alatt a három kenyeres pajtás a névjegyben álló nevet olvasta el:

Alsó-rakomasi Árkossy Tivadar
cs. és kir. kamarás.

Menyus levette az ágyról a sapkáját s háromszor egymás után a földhöz csapta. Ezt éktelen nagy örömében cselekedte. Azután hozott egy fél liter bort, megtöltött félig három csorba poharat s így szólt:

— Isten éltesse alsó-rakomasi Árkossy Tivadar császári és kir. kamarás ur ő méltóságát! Mert ha őt élteti, akkor Gazsiból igazán híres festő lesz!

A három kenyeres-pajtás koczintott és ivott.

*

Mig az ember fiatal, tele van reménységgel, hittel és bizalommal; hamar tud lelkesedni és nehezen tud kétségbe-esni... És ez nagyon bölcsen van így.

Tizenegyedik fejezet.

Gazsi ismét tanul, Menyus ismét mesterséget változtat.

Az idegen urnak látogatása szombati napon történt. Másnap Bódi nem ment a gyárba, Menyusnak még a szombat délutánja is szabad volt, mert csak fél napot dolgozott.

Gazsit mindenek előtt uriasan föl kellett ruházni, hogy ahhoz a nagy urhoz elme-hessen. Tetőtül-talpig feketébe a legjobb akarat mellet sem tudták őt a kenyeres pajtások öltöztetni, mert mindössze Bódinak volt egy fekete kabátja, ahhoz illő sötétkék lájbija. Hiába szabadkozott Gazsi, ezt neki fel köllött vennie. Nem talált egészen reá, mert Bódinak szélesebb volt a válla, de ilyen lényegtelen dologgal a kenyeres-pajtások nem törődtek.

A kabát megvolt, a nadrág is illett neki, de annál jobban meg voltak akadva a kalappal. A Gazsié zöldes színű volt, a szalag is megfakult már rajta. A sok eső, ami eddig verte, meglehetősen kivette a formájából. Ezzel hát nem mehetett el. Csak hogy a Bódi fekete kalapja úgy bement Gazsinak a fejébe, hogy még a két füle is csak nagy-nehezen tudta két oldalt fentartani. Menyus papirost tett a bőrbélés alá, de úgy sem volt jó. Irgalmatlanul állott a fejében. Első pillanatra meglátszott, hogy kölcsönként és nem saját kalap.

Beható tanakodás után elhatározták, hogy Gazsinak okvetetlen új kalapot kell vásárolnia. Ekkor azonban Menyus a homlokára ütött s így szólt:

— Megvan! Nem veszünk kalapot. Először mert drága, másodsor mert fölösleges, harmadsor, mert én szerzek kölcsön.

Kirohant s tiz percz mulva fényes kürtőkalappal tért vissza. A szomszédból hozta, hol egy kalapos-segéd volt szálláson, kinek

illett, hogy ilyen uri kalapja legyen. Gazsi felpróbálta s pompásan illett neki.

— Micsoda uri arcod van benne! jegyzé meg büszkén Bódi. Hanem keztyűt nem tudtak szerezni, mert ezt a teljesen fölösleges ruhadarabot nem a lakatos-legények meg az ideiglenes esztergályosok számára találták ki. Menyus megkefélte kenyeres pajtásának a hátán a ruhát, megigazitotta nyakraalóját, forgatta jobbról-balra, míg tökéletesen meg volt elégedve, annak utána pedig így szólott:

— Most már mehetünk!

Ez a *mehetünk* azt jelentette, hogy a két kenyeres-pajtás elkiséri a harmadikat ahhoz a házhoz, melynek első emeletén a pártfogó nagy ur lakik. A kapuban megállanak majd s addig el sem mozdulnak onnan, míg Gazsi le nem jön a jó hírrel.

Szakasztott úgy cselekedtek akkor is, mikor Gazsi a minorita kolostorba ment, pedig akkor neki korántsem volt ilyen uri formája.

Az ám! . . . de az elindulás pillanatában vette Menyus észre, hogy a Gazsi bal lábán levő cipőnek a jobb oldalán a folt jobban látszik, hogysesem a kürtő-kalaphoz méltó volna. Fogta a cipő-tisztító kezét s így rendelkezett:

— Tedd föl a bal lábadat a székre! Egykettő, hamar!

Menyus mű-értő keze s a jó bőven alkalmazott csizma-kenő csakhamar egyenlővé tette a foltot a fényes bőrrel s a kenyeres pajtások nagy vidáman indultak el arra az utra, mely Menyus szerint Gazsi diadaltjának örvedetes kezdete lészen.

A ház, melyben az az ur lakott, már kívülről elárulta, hogy ott nem lehet amolyan kiadó-szobát találni, melyért naponta husz krajczárt szoktak fizetni.

Menyus a kapu-szinben levő fekete táblán hamar megtalálta a kamarás ur nevét, s a szőnyeggel leborított fölépcsőhöz vezette Gazsit.

Ott aztán a két kenyeres-pajtás megölelte Gazsit, éppen mint ha hosszú-hosszu időre bucsuztak volna. A ház-felügyelő,

kinek arany paszomántos sapkája volt, csak csóválta a fejét erre a furcsa jelenetre.

A nagy városban lakó emberek nem szoktak ilyen nagyon érzékenyen bucsuzni egymástól.

— Hallják, ki az a fiatal ember? kérdezte kíváncsian a házfelügyelő Menyuséktól.

Menyus büszkén oda vágta:

— A mi testi-lelki jó barátunk!

A czifra sipkás ur mosolygott. Isten tudja, mit gondolt magában. Annyi bizonyos, hogy nem volt rossz ember, mert a két fiut bevitte a szobájába s egy pohár szilvoriummal kínálta meg, mivel hogy nagyon sokáig kellett a pajtásukra várniok, s a kapu-szinben erős hideg volt.

Ugyancsak a házfelügyelő mondotta el nekik, hogy az az Árkossy ur, méltóságos ur, sok pénze van neki, a feleségének még több, hogy még a ministerek is mind jó barátjai, s az egész első emeleten csak ő lakik. Van huszonnégy szobája.

Menyusnak szörnyen ragyogott az arca. Mind hunyorgatott Bódira s mind azt hajtogatta, hogy:

— Mondtam én ezt már akkor, de te nem hiszel nekem soha!

. . . NAGY VIDÁMAN INDULTAK EL.

*

Egy teljes óra telt el, mikor Gazsi le-
jött a szőnyeges lépcsőkön. Nyakába borult
kenyeres-pajtásainak és kaczagott és sirt:

— Ismét tanulni fogok!... Nem leszek
a ti terhetekre!... Oh be jó az Isten!

— Mesélj el mindent... mindent!...
ostromolta Menyus, akit szinte megölt az
éktelen nagy kíváncsiság.

— Majd otthon, Menyus!

Az ám, de Menyus rögtön akart min-
dent tudni. Utközben Gazsi szépen apróra
elmondott mindent. Hogy őt milyen bár-
sonyos székbe ültették, hogy egy óriási
arany-rámás tükör volt vele szemben, s a
padló közepéről száz águ csillár lógott le.
Aztán bejött a nagy ur, később a nagy
urnak a felesége, behozták a babát is, aki
mindjárt az ő ölébe kéredzkodett és fog-
dosta az orrát, s olyan édesen kaczagott,
mint ha ezüst csöngettyűvel csöngettek volna.
El kellett mondani az egész élete történe-
tét, s a nagy uri asszony mind azt mon-
dogatta:

— Oh szegény... szegény fiu!

Aztán megkínálták édes pálinkával és
süteménnyel. A sütemény ezüst tálcán
volt, a pálinkás pohárkák pedig ezüsből,
s felül aranyozottak. A nagy ur megígérte,
hogy taníttatni fogja, beadja a festő-isko-
lába.

— De nem fogsz ott lakni, ugy-e? vá-
gott közbe aggodalmasan Menyus.

— Nem ám, veletek maradok. Beszéltem
rólatok is a méltóságos urnak. Elmondtam,
hogy egy faluból jöttünk fel, s mindig
együtt tanultunk.

— Hát erre mit mondott? kérdezte
Bódi.

— Azt mondta, hogy ez ritka szép
barátság, s ennek a kötelékeit eltépni nem
szabad.

— Soha, míg a világ! kiáltotta Menyus.

— Oh, fiuk, én olyan kimondhatatlanul
boldog vagyok! Mégis csak jóságos az
Isten! áradozott nagy szívbéli melegséggel
Gazsi... Nem akartam én nektek soha
sem megmondani, hogy mennyiszor szégyel-
tem magamat, ha láttam, hogy ti dolgoz-
tok, s a keserves munkával szerzett garast

megosztjátok velem, aki hónapok óta a ti
irgalmatokból élek.

— Hát a czégtábla, hát Samu képe, hát
a mézáros fiu képe! emlékezteté Menyus
az ő barátját művészi első sikereire.

Gazsi mosolygott.

— Tudom én, amit tudok. Beszélhettek
nekem akár mit. Ezentul másképen lesz.

Három nap mulva Gazsi már növendéke
volt a festő-iskolának. Hja, a nagy urak
hamar ki tudnak mindent eszközölni. Egy
bozontos fejű, nagy szemű festő-tanár meg-
nézte a rajzait, s így szólott:

— Ezek még mázolások, barátom, de
látom a körmököt. (A tanár oroszlán-kör-
mököt értett, s ez nála azt jelentette,
hogy tehetségesnek tartja Gazsit.) Egyelőre
azonban a páratlan szorgalmával és nagy
értelmességével vonta magára a tanárok
figyelmét.

(Folytatása következik.)

ALUDJ ÉDES!

(Képpel a czímlapon.)

*Kis hugocskám, aludj édes,
Aludj, aludj szépen,
Amíg alszol, bölcsőd előtt
Van a helyem nékem.
Nem mozdulok, kihuzom a kardom,
Ki bánthatna, ha élébed tartom?*

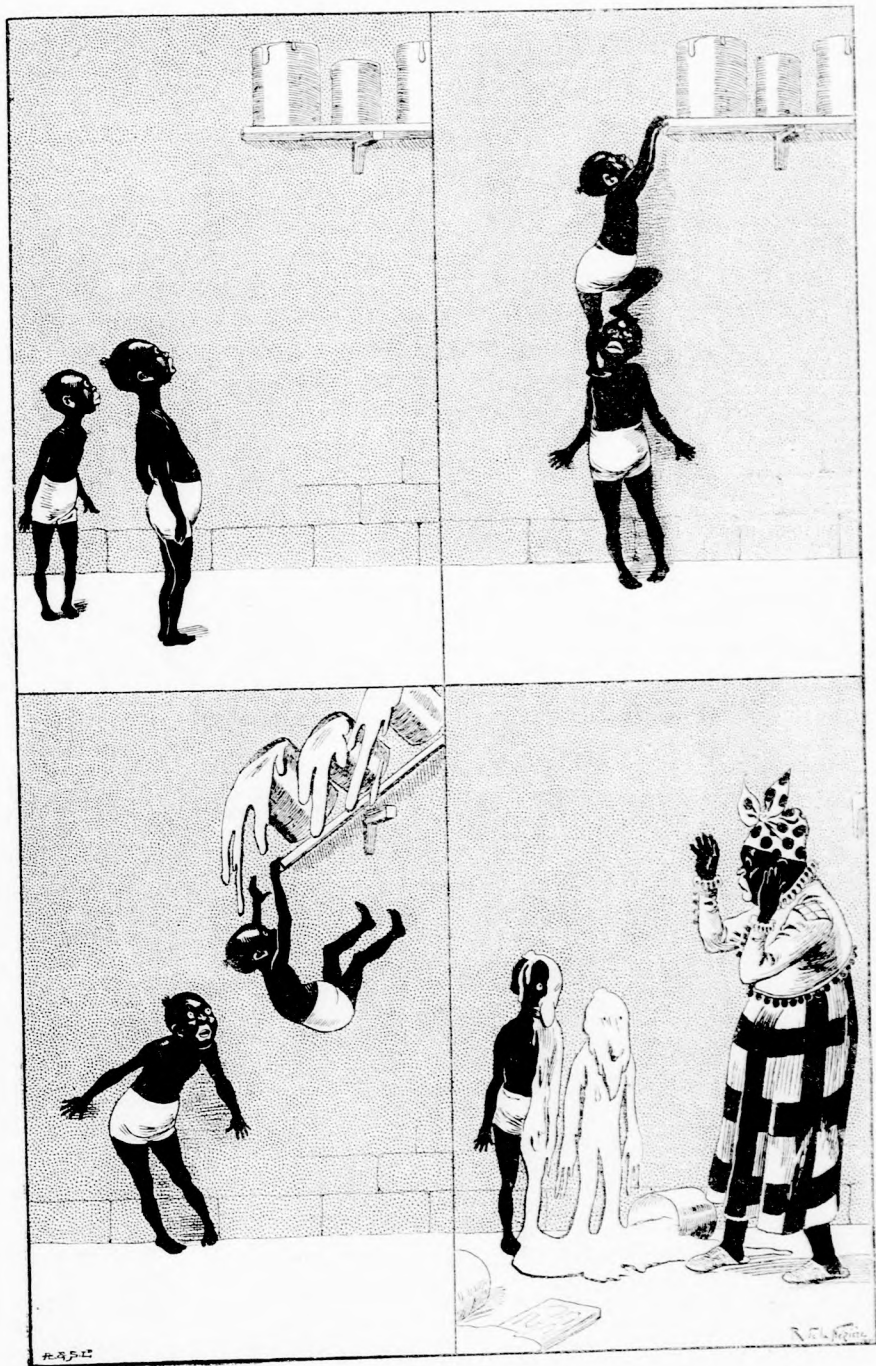
*Aludj édes... vigyázok, hogy
Ne zavarjon lárma,
Ki hangos szót ejtene itt,
Nagyon rosszul járna,
Megtanítván illemre és rendre,
Megtanítván emberségre, csendre!*

*Aludj édes... vigyázok, hogy
Nap-sugár se érjen,
Vigyázok, hogy közeledbe
Legyecke se férjen,
Ugy vágja szét hősi kardom éle,
Hogy amíg élsz, nem lesz bajod véle!*

*Aludj édes, aludj baba,
Aludj, aludj szentem,
Ha anyánk jő, akkor ugysis
Fölbresztlek menten,
Minek aludj, ha őt látod, nézed?
Hisz' akkor a mennyországot érzed!*

Roboz Andor.

BUNGÓ ÉS MUNGÓ

vagy:

HOGYAN JÁRTAK A TORKOS NÉGER-FIUK.

A BUNDA.

MARCZI bácsinak híres bundája volt. Olyan bundája tán még a királynak se volt, mint Marczy bácsinak. Nem is lehet annak a bundának az árát tudni. Olyan bundát manapság már nem csinálnak. A bélése farkas-bőr volt, a gallérja kék róka prémje. Ebben a bundában el lehetett volna menni akár az északi sarkra is.

Hej, de büszke is volt Marczy bácsi a bundájára! Büszkébb, mint ha négy lova lett volna. Az unokáinak megígérte:

— Amelyik a legderekből ember lesz köztetek, annak hagyom a bundám.

Azt mondta erre az öklömnny Péterke:

— Elég, nagyapó, ha csak az egyik zsebét nekem adod. Elférek én abban is.

Nevetett erre Marczy bácsi. Felkapta Péterkét és össze-vissza csókolta. Lám az ő bundájának még egyik zsebében is ellakhatna egy kis fiú,

Ezzel a híres bundával történt meg az, amit itt mindjárt elmondok.

Kemény téli idő volt. Befagytak még a kutak is. Marczy bácsinak a városban volt dolga, befogatott tehát. Őt nem akadályozta a hideg az utazásban. Hisz övé volt a legmelegebb bunda. Titokban talán még azt is kívánta, hogy bár hidegebb lenne. Az ő bundájában még akkor se lehetne fázni.

Befogott tehát János kocsis a szánba. Alig hogy elindultak, egyszer csak észre veszi Marczy bácsi, hogy Bundás, a házőrző komondor se maradt ám otthon, hanem lohol a szán nyomába.

— Hej szedte-vette! pattogott Marczy bácsi. Nem mégy mindjárt haza? Ki fog vigyázni a házra, ha még te is eljössz?

De bizony hiába fenyegetődött Marczy bácsi. Bundásnak esze ágában se volt vissza indulni. Neki már az volt a természete, hogy mindenütt ott legyen, ahol a gazdája.

— Vigyáz a bundámra! mondogatta Marczy bácsi büszkén mosolyogva.

Nem sokára a városba értek. Marczy bácsi elvégezte a dolgát, aztán jól megebédelt egy vendég-fogadóban. Az ebéd maradékából még Bundás is jóllakott az asztal alatt.

VIGYÁZ A BUNDÁMRA!

Ebéd után azután újra felült a szánra Marczy bácsi. Melege volt az ebédétől. Nem bujt bele a bundába, hanem csak magára borította. Így is elég meleg volt az.

Jöttek vissza felé a havas ország-uton.

Marczy bácsi öreg ember szokásához híven szundikálni szokott ebéd után. Szépen elaludt a szánban. De elaludt a hű János is a kocsis-ülésen.

Ha Bundás is elaludt volna valahol, bizony nagy szomorúsággal végződne ez a történet...

Mert az történt, hogy Marczy bácsiról alvás közben szépen lecsuszott a drága bunda. Lecsuszott csöndesen a hátáról, majd nagy alattomosan a szánról is, mint ha el akart volna szökni.

De ott volt ám Bundás!

Mikor esne lefelé a bunda a szánról, szépen a Bundás hátára esett. A hű kutya vitte szép türelmesen a híres bundát. Dehogy dobta volna le a hátáról! Még a fogával is belé kapaszkodott.

Egyszer arra ébredt föl Marczy bácsi, hogy megálltak a lovak otthon a saját udvarán. Dörzsölte a szemét, kapkodott jobbra-balra.

— Hol a bundám? kiáltotta.

De bizony a bundának hire-hamva se volt.

— Fordulj vissza hamar! kiáltott János kocsisnak. Hát ha megtaláljuk még valahol utközben!

Fordult vissza János esze nélkül, mert meg volt ám ijedve ő is. Még a lovak is félve dugták össze a fejüket. Jaj, mi lesz most, ha nem találják meg a híres bundát!

Amint mentek visszafelé az ország-uton, egyszer csak látják, hogy a téli alkonyatban jön ám a bunda szép csöndesen az uton.

— Jön a bundám! kiáltotta Marczy bácsi.

— De négy lába van! tóditotta János kocsis.

Mikor közelebb értek, akkorára már vidáman ugatott is a bunda és kidugta

a fejét a hűséges kutya a prémekek közül.

Marczy bácsi azóta még büszkébb a bundájára.

— Nem lehet azt még elveszteni se, szokta mondogatni.

Gyula bácsi.

ELEK APA VERSES KÖNYVÉBŐL.

— A duzzogó. —

Duzzogj, duzzogj, Katicza,
Te haragos kis cicza.
Huh, a szájad de görbe!...
Nézd meg csak a tükörbe.

Jaj de szép vagy, kicsikém,
Ha nem látnám, nem hinném.
Ha a szájad így marad,
Nem lesz szebb az ég alatt.

Huzd egy kicsit félre még...
Ugy, Katicza, ugy, elég.
Ferkó bácsi, ide most
Fösse le az aranyost!

— Az árva. —

Meghalt édes anyám,
Szegény árva lettem;
Alszik már, nyugszik már
A temető-kertben.

Hiába siratom,
Nem jön többé vissza;
Sűrű könnyeimet
Sárga föld beissza.

Nem bánom, ha könnyem
Soha el sem apad,
Anyám sirján tőle
Talán virág fakad.

A KIVÁNCSI ELEFÁNT.

— Kipling Rudyard elbeszélése. —

(Folytatás.)

EKKOR a kis elefánt megijedt, elsápadt, térdre esett a parton és így szólt: »Őn az, akit én már olyan régóta keresek. Kérem, mondja meg nekem, mit eszik ön ebédre?«

»Jer közelebb, kicsikém«, mondá a krokodilus, »majd megsugom«.

Ekkor a kis elefánt oda tette fejét egészen közel a krokodilus nagy, otromba

szájához s a krokodilus megkapta az ő orrát, amely eddig a perczig nem volt nagyobb, mint egy kis csizma, csak hogy sokkal hasznosabb volt.

»Azt hiszem« — mondá a krokodilus, csakhogy ugy sugta ezt a fogai között, így ni! — »azt hiszem, hogy ma egy kis elefánttal kezdem az ebédemet.«

Ez nem tetszett a kis elefántnak s így szólt az orrán át beszélve: »De bálts, dagyod fáj!« (Ne bánts, nagyon fáj!)

Ekkor a nagy szemüveges kigyó lecsúszott a dombról és így szólt: »Ifju barátom, a legokosabb, amit tehetsz, hogy huzd, ahogy csak bírod, mert azt vélem, hogy a te ismeretséged evvel a foltos bőrü köpönyeggel (— s ez nem más, mint a krokodilus —) ugy beleránt ebbe a mocskos vízbe, hogy még azt sem mondhatod: beföllegzett.« Ilyen formán szoktak beszélni a szemüveges kigyók.

Ekkor a kis elefánt rátámaszkodott hátsó lábaira, és húzta, húzta, húzta s az orra egyszerre csak elkezdett hosszabbodni. A krokodilus meg elkezdett hánykolódni a vízben, úgy hogy egészen tajtékosak lettek a hullámok s ő is csak húzta, húzta keservesen.

S a kis elefánt orra mind jobban nyúlott, ő pedig megfeszítette mind a négy lábát és húzta, húzta, húzta s az orra még jobban nyúlott s a krokodilus csapkodott a farkával, mint egy evezővel s ő is húzta, húzta, húzta s minden egyes húzásra min-

dig hosszabb lett a kis elefánt orra — s ez nagyon fájt neki.

Ekkor a kis elefánt érezte, hogy a lába megesuszik s ezt sugta az orrán át, amely most majdnem két méter hosszú volt: »Ez bár dagy baj!« (Ez már nagy baj.)

Erre a nagy szemüveges kigyó lerohant a partról s körül csavarodott a kis elefánt hátsó két lába köré s így szólt: »Te könnyelmű, tapasztalatlan idegen, fogjunk most hozzá komolyan a dologhoz, feszítsük meg a hurr, mert ha nem tesszük, azt hiszem, hogy az a magától uszó hadihajó avval a páncél fedélzettel (— s ez nem más, mint a krokodilus —) tönkre teszi az egész jövődet.« Ilyen furcsán szokott beszélni a szemüveges kigyó.

Ekkor huzni kezdte s a kis elefánt is huzta, s a krokodilus is huzta; csak hogy a kis elefánt és a szemüveges kigyó erősebben huzták s végre is eleresztette a krokodilus a kis elefánt orrát olyan zajjal, hogy mindenki hallotta az egész Limpopo folyó partján.

A kis elefánt lecsücsült a hátsó lábaira, csak hogy előbb udvariasan köszönetet mondott a nagy szemüveges kigyónak, s azután gyöngéden dédelgette az ő megnyult orrát, betakarta nedves banán levelekbe s beledugta a nagy, sötét-sárga sáros Limpopo folyó vizébe, hogy lehűtse.

»Mért teszed ezt?« kérde a nagy szemüveges-kigyó.

»Bocsánatot kérek«, felelt a kis elefánt, »az orrom nagyon kiment a formájából, megvárom, amíg megint összehúzódik.«

»Akkor ugyan sokáig várhatsz«, mondá a nagy szemüveges-kigyó, »mert sosem lehet tudni, mi válik a javunkra.«

A kis elefánt ott ült három napig s várta, hogy majd ismét összehúzódik az orra. Csak hogy az nem lett rövidebb, hanem az elefánt elkezdett miatta bandsítani. Mert képzelhetitek, hogy a krokodilus addig huzta az orrát, amíg valóságos ormány lett belőle, olyan, amilyen ma minden elefántnak van.

(Vége következik.)

VIRÁGOK A TÖRTÉNET MEZEJÉRŐL.

Ki a hiresebb?

Andrássy Gyula gróf igen jó barátságban volt Munkácsy Mihálylyal, világhírű festőnkkel. Ez a barátság akkor sem hidegült el, mikor Andrássy külügy-miniszter lett.

Egyik gőgös főúr, szemrehányást tett ezért Andrássynak:

— Ugyan hogy tudsz külügy-miniszter létedre azzal a festővel barátkozni, aki még néhány évvel ezelőtt közönséges asztalos-legény volt?

Andrássy gunyos mosolylyal nézett a főúrra:

— Mondd csak kérlek, ki volt Raphael korában a külügy-miniszter?

— Honnan tudjam én ezt? felelte a gőgös ur meglepetve.

— No lám, mondotta Andrássy, de azt még te is tudod, hogy Raphael, aki szintén akkor élt, a világ egyik legnagyobb festője volt.

*

Aki szégyeli magát.

Laudon tábornagnak, Mária Terézia királynő, híres hadvezérének, az volt a szokása, hogy nagyobb udvari ünnepek alkalmával valamely csendes, lehetőleg homályos szögletbe huzódott vissza.

Egyik ilyen ünnepeken, mikor a királynő sehol sem látta a hadvezért, hirtelen Arenberg herceghez fordult:

— Hol van Laudon?

— Ott áll, az ajtó mögött, felelte a herceg, szégyenli nagy érdemeit.

ARANY KALÁSZOK.

Megbocsátani és feledni — ebből áll a derék ember boszuja.

Schiller Frigyes.

*

Többet ér a jó veszteségben részt venni, mint a rossz diadalban.

Jókai.

*

Az emberi szívnek boldogítóbb érzete nincs, mint boldogságot látni, melynek alkotói mi vagyunk.

Eötvös.

HOGYAN SZEREZTE A VÖRÖS SIPKÁT VAS ANDORÁS

VAGY

Damjanics tréfája

ELBESZÉLI

JÓZSA
ANTAL

RÉSZLET A MAGYAR
SZABADSÁGHARCBÓL

(VÉGE)

*Magyar a magyarral szembe még nem állott,
De ime . . . szerencse, épp' jókor! Ki áll ott?
Damjanics az, a hős . . . Kard csillog kezébe'
Áll a két kis tábor kellős közepébe:*

*»Azt a forgós-adtát! Hát mi a baj itten?
Vagy úgy! Ha csak az: hát rajta mind a ketten!
Hogy ha dicsőség kell, hát itt az alkalom,
De magyaré legyen ott mindjárt az a lom!*

*Azzal fetmulat az ágyus dombtetőre,
Verik a dobokat: »Előre, előre!«
— Hanem kendel öreg, ámbár megkövetem,
Engedellenségért ma főbe lövetem.*

*— Főbe löni engem! — Azt látni szeretném,
Ott leszek én ott is! — szól az öreg helykén.
Azzal neki rugtat . . . ropognak a puskák,
Ez kell az öregnek, kiveszi a jussát . . .*

Bizony egy-két honvéd leesett lábáról,
Csurgolt a piros vér barna dolmányáról . . .
Hej, az a piros vér, minden csöppje drága:
Abbul nőlt a szép szent szabadság virága!

* * *

Ahogy vége lett a véres tűz-csatának,
Damjanics előtt a honvédek sort állnak.
— Jelentem alássan, szólt a kapitányuk,
Az ellenség verve, mieink az ágyúk.

— No az természetes, nem is lehet máskép,
Különben kendteknek itt menten sírt ásnék.
Hisz' ez volt a parancs: teljesíteni kellett . . .
. . . Ki volt az első az ágyúk foka mellett?

— Viléz **Vas Andorás**, jelentem alássan.
— Két lépést előre, ide szembe . . . lássam!
Kend az öreg? Jól van! Kend az engedetlen?
Megdicsérem! — aztán . . . főbe kell lövelnem.

Vas Andorás lépked négy szurony közébe,
Megremeg a puská száraz nagy kezébe.
De elveszik löle, kiragadják nyomba,
Csak a nehéz csákó van fejére nyomva.

Ahogy olt áll árván, minden fegyver nélkül,
Fogát csikorgatja; ajka, arca kékül . . .
Hangzik a vezényszó: »Czél . . . tűz! . . .« Mi a
kőbe!
— Nem lövünk! Lőjjenek minket is itt főbe!

Igy szól a négy honvéd, **Damjanics** rá:
— Jól van.

Van-e ki megteszi ebben a táborban?
Nincs? — No ha nincs, hát jó . . . **Harczoltál**
vilézüll,
Megérdemled: halj meg **Damjanics** kezétül.

Azzal a kemény hős, vilézlő tábornok
Felragad egy puskát, rá valamit mormog . . .
»Vigyázz! Imához! Czél!« — No, az Isten őjja —
»Tűz!« . . . Kilyukad rá egybe **Vas Andorás**
csákója.

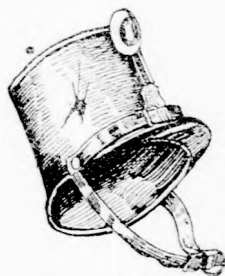
— Vilézlő **Vas Andorás**: „hadnagy ur”
kiggelmed,

Az Uristen adott itt kendnek kegyelmet.
De ha csákójára már ez »eset« rávall:
Cserélje föl kelmed egy vörös siphával.

De nem csak kiggelmed: egész zászló-alja
„Vörös-siphásoknak” eztán magát vallja,
Hordozzák e szent dísz ahol ölnék-vágnak
Nagy diadalmára magyar szabadságnak!

Magyar szabadságot, független hazánkat
— Hogyha a vad végzet bármi sorsot ránk rak —
Ne hagyják el kendtek, haljanak meg értte . . .
. . . No ez a kis tréfa a czélért megérte.

Azzal a tábornok lovára kap . . . s vágta,
Megy, hogy rendjét vágja új dicső csatáknak,
Előtte-utáná riadoz az éjben:
„**Damjanics** tábornok, emléked is éljen!”

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Óriás fák. A világ egyik legnagyobb fája Európában, az Etna nevű tűz-hányó hegy tövében van. Az egy gesztenye-fa, melynek törzse 50 méter kerületű. Ez után, a híres afrikai majom-kenyérfa (baobab) következik nagyság dolgában. Ennek koronája nem ritkán 200 méternyi területet árnyékol be és némelyik, pl. a Kap-Verde szigeten lévő, 6000 éves. Ausztráliában, az ugynevezett eucaliptus-fák között nem ritka az olyan, mely 100 méternél magasabb és némelyiknek életkora 2000 évnél is nagyobb. De törzsük átmérője ritkán több 8—9 méternél. Az amerikai fák között legfeltűnőbb a ciprus, amelynek Kaliforniában fölfedezett egyik példánya 100 méter magas és körülbelül 3000 éves. Ugyancsak Kaliforniában van egy *Vavonának* nevezett fa, melynek törzse 30 méter kerületű, úgy hogy ebben alaguton át kocsik is járnak. Érdekes, hogy ennek az alagutnak a kivágása nem ártott az óriási fának.

*

Élő tinta. Uj-Granadában van egy növény, melynek nyers nedvével minden külön elkészítés nélkül lehet írni. Az írás először piros, pár óra múlva azonban sötét-fekete színűvé válik. A bennszülöttek a növényt tinta-virágnak hívják.

A VÉN HALÁSZ.

Bronner után *Csentei* Etelka.

Egy köteg tüzelő-fával a hátán csaknem dermetten tért vissza Semnon a vén halász a ligetből, melynek fái immár csupaszon álltak. Nehezen haladt előre a havas uton. Midőn a folyó hidján haza felé igyekezett, Ithamár vadász háza elé ért.

Ithamár. — Hol vetted ezt a fát? Ez nem a tied. Tőlem loptad!

Semnon (ijedten hebegi:) Vadász, én nem loptam.

Ithamár. — Ugyan ne ámíts öreg! Hiszen csak tegnap vágtam a fát. Ott fekszik az erdőben, onnan vetted! Ide velem!

Semnon. — Nem ugy, vadász! Én szedtem azt ágról ágra becsületesen, tisztességesen.

Ithamár. — Hazudsz, öreg, hazudsz! Ide velem!

Semnon. — Nézd csak, hisz' ez csupa vékony rözse, melyet a fák alól kapargáltam össze.

Ithamár. — Loptad! Hiába hazudozol! (És vadul rántja le az öreg hátáról a rözseköteget és a hidon át a vízbe löki a hullámok játékaul.) Most vége a vitának, szól gunyosan és dobogó léptekkel, vadul a házba tér. Semnon bánatosan néz utána és könnyes szemmel ballag tovább.

Pár nap múlva enyhébb lett az idő-járás, zajlott a jég. Ijesztően torlódott össze a sok óriási jégtömb és recsegve-ropogva állt meg a hid lábánál; itt szét-zuzódott a jégtömb, amott óriási halmazzá torlódott és duzzasztá a rohanó folyót.

Ekkor arra jött a városból Chalisson, Ithamár fia és át akart menni a hidon. De tévóvázva, ijedten állt meg, mikor e borzalmas látvány eléje tárult. Maga Semnon is, ki a közelben épp egy csónakot javított, ellenezte, hogy vesztébe menjen. Ithamár látta ezt.

— Jöjj át izibe! kiáltá daczosan. A hid nem fog éppen akkor ketté szakadni. Tudja az Ég, még mire fog rávenni ez a vén feleselő! Jöjj át, no!

Chalisson futott.

A hidat egyik hatalmas lökés a másik után éri. A fiu tántorog. Még egy rázkódás... földre rogy. Még egy... erre a hid a vízbe szakad és a fiu belezuhan.

Hogy toporzékolt erre az apa, hogy jajgatott az öreg Semnon! Rettenetesen sikoltozott a fiu a vízben és torka-szakadtából segítségért kiáltott. Oda szorítva egy jégtömbhöz, a jég szinte agyon-nyomja, az ár magával ragadja. Vigasztalanul futkosott a vadász a parton, lábával vadul dobogott és kétségbe esetten tördelte kezeit.

Hogy is remélhette, hogy a halász meg fogja menteni a szerencsétlent?

Am az ősz Semnon bátran egy csónakba vetette magát, erővel áttört a jégtorlaszok és a hid fenőgerendái között, kiragadta a fiut az örvényből és szerencsésen partra szállította.

— Ime, vissza adom fiadat, mondá oly szelid hangon, mely még oroszlánokat is megjuhoztatott volna. Ime nézd: fiad friss és egészséges, csak megijedt egy kissé.

Ithamár alig mert ránézni és sokáig állt ott némán és megszegyenülten.

— Bocsáss meg, derék aggastyán, mondá végül meghatva és könnyek perdültek végig arcán, bocsásd meg durva eljárásomat.

— Mit bocsássak meg neked? viszonzá Semnon barátságosan. Hát nem álltam-e elég boszut rajtad?

Ithamár. — Tehát jótétben áll a te boszud, sértett ember? Istenem! Tehát így áll boszut a nemes, a becsületes?

KÖNYVEKRŐL.

A jó könyv olvasása csak akkor hasznos, ha azonkép cselekszünk, ahogyan olvastuk.

*

Óvakodj attól, ki csak egy könyvet olvasott.

Olasz közmondás.

*

Mikor egy jó könyvet először olvasok, olyan, mint ha egy új barátot szereznék. Ha újra olvasom, úgy érzem magam, mint ha egy régi barátommal találkoznám.

Goldsmith Olivér.

BORIS IMÁJA.

*Könyörg Boris: »Mikor látom
Ujra már a jó mamát?«
Szól az apa: »Beteg s pihen
A szobában oda át.*

*Megtiltotta doktor bácsi,
Hogy zavard őt, gyermekem.
Hadd nyugodjék, de majd egyszer
Váratlanul itt terem.»*

*Boriskának arca borús,
Összeteszi kis kezét,
És hogy anyja meggyógyuljon,
Kéri szépen Istenét.*

*Napok mulnak, hetek mulnak,
Türelmetlen már Boris.
»Mikor látom jó mamácskát?«
Kérdi egy nap százszor is.*

*Száz imát mond, százszor kérdi,
Pedig anyja rég pihen,
Ott hol nincsen szenvedés már,
Sötét sírnak mélyiben.*

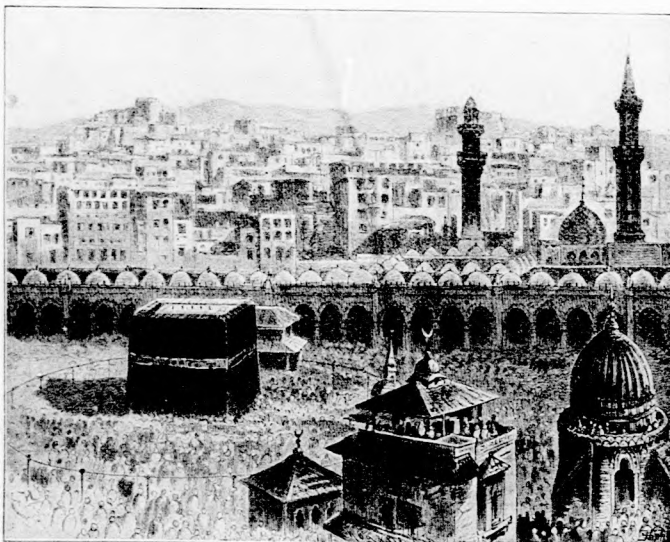
*Boriskának imájától
Föl nem kelhet a halott,
De hallják a magas égben
A jószágos angyalok.*

*S ott lebegnek észrevétlen.
Ahol anyja lenni pihen.
S vigyáznak, hogy álmodozzon
Nyugalomban, szeliden.*

Feleki Sándor.

INNEN-ONNAN.

Mekka. Nincs a világnak városa, melynek mintegy 50.000-nyi lakossága mellett, annyi idegen látogatója volna, mint Mekkának, Hedsz, arab tartomány fővárosának, a mohamedánus világ legszentebb városának. Nem kevesebb, mint száz-kétszáz ezer zarándok látogatja meg évenként. Ennek oka, hogy ott őrzik a mohamedánusok legnagyobb szentségét, a Kaabát. Ez nem egyéb, mint egy 12 méter hosszúságú, 10 méter szélességű és 15 méter magasú kocka-alaku épület, melynek délkeleti szögletében, 5 méternyi magasságban, egy fekete kő illeszkedik a falba. Ezt a követ tisztelik a zarándokok legjobban, mert azt tartják róla, hogy a paradicsomból származik és eredeti fehér színet az emberek bűnei miatt hagyta el. Magát a Kaabát »Isten-házának« is nevezik a mohamedánusok és azt regélik, hogy Ábrahám építette. A Kaabát nagy udvar veszi körül, melyet magas oszlop-sorok határolnak. Ez oszlop-sorok számos épületet és szent helyet foglalnak magukba. Különösen szép köztük El-Harem mecsetje, azaz a szent mecset, a Zemzen-forrás fölé épült ház, melynek egyik kővén Ábrahám lábnyomát mutatják. Ugy a Zemzen-kut, mint Mekka egyéb kútjai is, sós-vizűek. Édes vízzel Harun khalifa óta, ez a vízvezeték

MEKKA.

(Előtérben van a »Kába« nevű szent követ magába foglaló kocka-alaku kis épület, mögötte pedig El-Harem mecsetjének oszlop-csarnoka.)

látja el a várost, melyet a hegységből, 50 kilométernyi távolságból vezettek be, de amely már megromlott. A város utcái elég szabályosak és elég szélesek, de kövzetlenek. Belsejébe csak mohamedánokat engednek, de áruhába azért sikerült már néhány európainak is bejutni.

*

Kihalt város. Észak-Amerika nyugoti részében egész nagy száma van az olyan városoknak, melyek teljesen kihaltak. Némely vidéken éppen olyan rövid életűek a városok is, mint az emberek. Érdekes példája ennek a White Pine (olv. Vájt-Pájn) nevű északamerikai helység.

Csak olykor-olykor keresi föl egy-egy arany-ásó, különben csöndes, mint a temető. Még ezelőtt 30 évvel több mint 30.000 lakó élt benne. Különös nagy sürgősforgás és élénkség volt benne 1867-ben, midőn ezrével toltak az emberek a város érc-gazdag vidékére. De a bányák idővel kimerültek, nem volt érdemes bennük dolgozni. Az emberek erre eltűntek, házaik össze omlottak és a czölöp-kunyhókban, melyek olyan sokáig daczoltak zivatarral, széllel, mókusok ugrádoznak. De a legérdekesebb a nagy temető. A fa-keresztek régen elkorhadtak, de az alattuk fekvő holttestek épek, mert megkövesültek. A város talaja tudni illik leginkább mészkőből képződött, amely ha víz szűrődik belé,

a mész tulajdonságait veszi fel és a megkövesülést idézi elő. Ez annyira tökéletes olykor, hogy még az ott elpusztult emberek arcvonásai is változatlanok maradnak. Ki tudja, hány család várja még most is messze idegenben egy-egy olyan tagjának visszatértét, aki White Pinebe ment, hogy aranyat keressen, s aki ott már régen az örökkévalóság kőálmát alussza.

*

Ahol nincs ujság. Marokko jelenleg az egyedüli nagyobb ország, amelyben egyetlen hirlap sem jelen meg.

FEJTŐRŐ.

Képtalány.

Találós versek.

1.

Amit te lész, megleszem azt én is,
Akkor is, ha bottal rohansz nékem,
Ám ha rám ülsz, szétrepeszt a bánat,
Akkor aztán mind-örökre végem.

2.

Szekerényt, ládát — hogy ha kéred,
Készségesen kinyit néked,
Kinyit ajtót, bármi féle.
Mindenhová bejutsz véle —
Bejutsz véle, ámszak magad —
Mert ő kelme kívül marad.

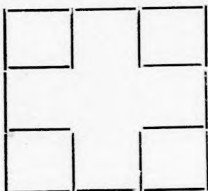
A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-, 5 korona- és 8 korona** áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjúl.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

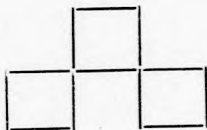
A »KIS LAP« LXIV. köt. 10-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Büvös gyufák:

1.

2.

Csillag-rejtvények.

1.

*k*m*r*z*ny*r.

2.

*k*s*k*t*m*rk*lk*v*s*t
sz*r*t.

3.

*k*k*t ny*l*t*z*gy*t*s*m
f*g.

Tréfás természet-rajz.

Első része folyó, második része növény,
az egész rovar.

Betű-rejtvény.

Z

A P P S S
P P P P szer CSE
P P P P
P P

Fogas kérdések.

1. Hány szegre van szüksége egy jól megpatkolt lónak?
2. Mikor a háztetőre dobom : fehér, mikorára leér, sárga.
3. Hogy lehet egy kicsi kocsin száz embert a városba szállítani?
3. Mi az, ami egyszerre van künn is, benn is?

Vonal-rejtvény: Idővel és pénzzel takarékos légy.

Fogas kérdések: 1. Az anya.

2. Két szeme és nyolcz tyukszeme volt.

3. Mikor fél tizedet mutat.

Találós versek: 1. Szemüveg.

2. Szalma.

Kör-rejtvény: Jókai Mór.

Találós mese: Sima, ima, ma.

Csigarejtvény: Nem fogja rozsdá az aranyat.

Megfejtők: Scherz Blanka, Mérey Dalma, ifj. Bodolla Gábor, Szüts Ella, g. Hunyady Ferencz, Geréb Andor, Könyöky Matild és K. Józsi, Tantossy Anikó, Komlós Pál, Erdődy Leona, László, István és Béla, Varga Valika, Borhy Margit, Jurenák Gizi, Goda Anti, Gruber Clotilde, Weldin Ferike, Brüll István, ifj. Zsivánovits István, Weisz

berger Teri és Anikó, Weisz Frida és Andor, Fellegi Vilmos, Háy Misi és Bandi, Pfalz Janka, Bibel Lízka, Szemző István, Kúthy Béla, Nowody Antal, Gibba Blanka, Lax Henrik, Fráter Iván, Feld Sárika és Andor, Schlésinger Fülöp, Vargha Zoltán, Pruzsinszky Margit, Beck Jenő, Bleuer Bandi, Bujdos Aladár, Herzfeld Tónika, Joli és Gusztó, Tarnai Ervin, Lengyel Vilma, Rothmiller Miklós, Steiner János Jenő, Falb Nelly, Verősmarthy Ida, Strasser Pál, Neuhauser Rózsa és Imre, Gaál Sárika és Magdus, Kovács Lily, Sommer József, Milutinovits Corinna és Janka, Krámer Irénke és Margit, Róna Tibor és Ferike, Büben Iván és Miklós, Wolf Stefánia, Goldstein Erzsé és Irma, gr. Bolza Klára, Hochmann Erzsike, Deutsch Ilonka, Tersztyánszky Ferike, Löfkovics Laczi, Szilágyi Aranka, Faragó Ilonka, Hölzel Tibor, Rakovszky Menyhért, Ponger József, Federer Katicza, Feilitzsch Cécile, Hegyessy Sandi, Vécsei Pannika, Bleuer Pál, Burger Margit, Roboz Atala és Elza, Rosenfeld Vilma, Irsay István, Kovács Klára és György, Flór Anicza, Kristyory Ida, Vittmann Erzsé, Sággy Vilma, Graeff Sarolta, Poór Erna, Kállay Helén, Kiss Katinka, Kimmel Dagmár, Vertán Mariska és Nellike, Németh Margit és Zsófia, Nagy Anna és Béla, Nemes István, Kéler Magda, Paulik Irike, Könyöki Izolda és József, Hegyeshalmi Zoltán, Bárdos Jolánka, Sárkány Valéria és Thessa, Heftý Paula, Pollák József, Csascher Mariska, Markovics Sárika, Verner Margit és Gyula, Neumann Eliz és Ida, Eichner Ernő és Bandi, Pap Lilike és Gizike, Sziráky László, Engelman Friduska, Bartossik Pali, Schiller Ilona és Miklós, Kövér Jánoska, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Tusák Ervinke, Herzog testvérek, Marton Ilonka és Pista, Brück Miksa, Balog Rózsa és Albert, Geréb Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, 3 korona áru könyvet nyert *iff. Schiller Ilona és Miklós Budapesten*, 5 korona áru könyvet *Kimmel Dagmár Temesvárt* és 8 korona áru könyvet *Háy Misi és Bandi Abonyban*, kiknek a megfelelő könyveket a kiadóhivatal megküldi.

A »KIS LAP« LXIV. köt. 9-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Vargha Zoltán, Székely Erzsike és Irmuska, Szenes Klári és Ilona, Weiser Erzsé és Arthur, Rothmiller Miklós, Erdődy Leona, László, István és Béla, Szaitz Károly, Tischler Miczi és Lajos, Makarevicz Ilonka, Dávid Katinka, le Fèvre Karola, Székely János, Radó Lili, Péterfy Vilma, Gervay Lilike, Bibel Lízka, Kovács Lily, Komáromy Juliska, Beniczky Andorka, Hegyessy Sandi, György Gyula, Kiss Katinka, Pap Traján, Plenczner Adél, Bárdos Jolánka, Steiner János Jenő, Szigriszt A., (A teljes nevedet ird ki. F. b.) Haas Sándor és Lajos, Zuber Oskár, Bartossik Pali, Boczkó Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Benkő Sándor. Az élő nyelvek helyesírása folytonos változásnak van alávetve. A hajdani *eureuk*, s az újabb *eoreok*: ma már csak *örök*. Ezzel az egy példával akarok rávilágítani valamennyire, mert a *Kis Lap*nak kimért tere nem engedi a bővebb magyarázatot s nem is egészen miránk tartozik. A *ez* ellen hosszú évek óta foly már a harc, s csakugyan, a régihez való kegyeletes ragaszkodáson kívül semmi egyéb nem igazolja.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.

Kevés nyelv olyan, mint a mi magyar nyelvünk, mely írásban és kiejtésben annyira egyforma, míg, főképen a nyugati nyelv-család, s ezek között első sorban az angol: egy-egy szavában két-három olyan betűt is használ, melyet nem is hangoztat. Most, a magyar tudományos akadémia helyesírási értekezleteinek következtében a vallás- és közoktatásügyi miniszter az iskolákra nézve a *c* betűt *cz* helyett kötelezőnek rendeli el. Ennek a rendelkezésnek a *Kis Lap* is alá fogja vetni magát s a következő (április—júliusi) évnegyedben szintén az újabb magyar helyesírást fogja alkalmazni. Becsülöm benned, hogy ilyen élénk figyelmet tanúsítasz ezen mozgalom iránt, mely remélhetőleg ki fog terjedni az *ikes* igékre, melyeknek merev szabályai ellenkeznek nem csupán a nyelv lelkével, de a szép hangzással is. Mert p. o. se nem *leszesz*, se nem *léssz*, hanem *leszel* a természetes magyar hangzás, és nemis *megezik engem a bú*, hanem *megezz a bú*, mint a panaszos nóta is mondja. — **Szell Lajos.** Bizony szerettem volna jelen lenni azon a te előadásodon, melyben azt a híres alakocskát személyesítetted, még pedig sikerrel. — **Kovács Nóra.** A te rejtett mondaszódban inkább az *a* nevezetes, hogy balról-jobbra s megfordítva egyképen hangzik. A »Hatfaludi« képes rejtvényt jól megszerkesztetted ugyan, de mivel habár *Hatfaludi* is, nem számít annyit, mint az egy *Kisfaludy*, nem közlöm. Már most csak elő a harmadikkal! Az nyilván jobban sikerül. — »A virág.« (K.) Az ilyen bús filozófia nem való gyermeknek. — **Rosenfeld Vilma.** Már ha jövőre arra sétalsz, nem hiába fogsz oda bekukkantani. Szívesen látlak. — **Flór Annicza.** Válasz ment. — **Kállay Helén.** Az bizony megeshetett, hogy hosszabb betegségem ideje alatt egy-egy levélke elhárnyódott a nagy csomóban. Ismételd meg küldeményedet. — **Kéler Magda.** Toll-vonásaidból azt jövendölöm, hogy rövid időn takaros betűket fogsz te vetni. — **Pap Traján.** Csak hogy megint a vidám és munkás régi kerékvágásban vagy! — **Steiner János.** Te nem vagy megelégedve azzal, hogy még nem nyertél, amiről én nem tehetek. De én meg nem vagyok megelégedve veled, mert gondatlan, mocskos levelet írtál, pedig erről csak te tehetsz. — **Englmann Friduska.** Természetes, hogy helyes, ha téged, mint kezdő rejtvény-fejtegetőt, nyomra vezetnek. Később meglesz annak a helyes utját magad is. — **Desbordes Saphinette.** A *Kis Lap* mindenik számán rajta van a kötet száma. Minden két kötet *egy* évet jelent. Már most magad is könnyen kivetheted, hány éve áll fenn ez a legrégebb magyar gyermeki újság, melyet én alapítottam és szerkeszttem annak *tegerső* számától maig és, reményem, elszerkeszttem még ezentul is egy darabig. Tudod-e, hogy sok olyan kis lány, kis fiú, sőt unoka olvassa a *Kis Lapot*, kinek mamája, apja, sőt elvéve már nagymamája is a *Kis Lap*ból tanulta meg az olvasás mesterségét? A rejtett neveidet pedig külön egy papirosra írd föl és találd ki hozzájuk még egynehányat. — *Több levélről a jövő számban.*

LEVELEZÉS.

Levelezést szeretne folytatni *Csányi György* (Szeged, Tisza Lajos-körút 83. sz.) *Pachl Pistával*. Egyúttal jelenti, hogy olvasó társaival szívesen cserél levélbélyegeket. — *Deutsch Ilonka* (Kis-Czell) *Kunváry György*ivel.

Társ-szerkesztő **ROBOZ ANDOR.**